

VORA LA MAR

Al cim d'un promontori que domina
les ones de la mar,
quan l'astre rei cap a ponent declina,
me'n pujo a meditar.
Amb la claror d'aqueixa llàntia encesa
contemplo mon no-res;
contemplo el mar i el cel, i llur grandesa
m'aixafa com un pes.
Eixes ones, mirall de les estrelles,
me guarden tants records,
que em plau reveure tot sovint en elles
mos somnis que són morts.
Aixequí tants castells, en eixes ribes,
que m'ha aterrat lo vent,
ab ses torres i cúpules altives
de vori, d'or i argent:
poemes, ai!, que foren una estona
joguina d'infantons,
petxines que un instant surten de l'ona
per retornar al fons;
vaixells que amb veles i aparell s'ensorren
en un matí de maig,
illetes d'or que naixen i s'esborren
del sol al primer raig;
idees que m'acurcen l'existència
duent-se'n ma escalfor,
com rufagada que s'endú amb l'essència
l'emmusteïda flor.
A la vida o al cor quelcom li prenen
les ones que se'n van;
si no tinc res, les ones que ara vénen,
dieu-me: què voldran?
Amb les del mar o amb les del temps un dia
tinc de rodar al fons;
per què, per què, enganyosa poesia,
m'ensenyes de fer mons?
Per què escriure més versos en l'arena?
Platja del mar dels cels,
quan serà que en ta pàgina serena
los escriuré ab estels?

Caldetes, 10 de gener de 1883

Verdaguer, Jacint. "Vora la mar". Poesia I. Barcelona: Proa, 2005